

JOHN WILLIAMS

virtuoos op gitaar

De gitarist John Williams heeft zich na uitgebreide concertreizen tot in Japan, V.S. en Sowjet-Unie gisteravond in Amsterdam laten horen, waar zijn faam door grammofoonplaten trouwens reeds bekend was.

Hij kwam op het podium van de (uitstekend gevulde) kleine zaal met een zeer gevarieerd en om het muzikale gehalte tevens geducht programma.

Na de eerste stukken, een mooie bewerking van twee hoofse dansen van Michael Praetorius, viel er reeds niets meer te raden met wie men te doen had: ondanks zijn 24 jaren, een zeldzaam gerijpt kunstenaar, met een onvoorstelbaar feilloze techniek op zijn instrument, die volledig in dienst stond van het musiceren in zijn meest fascinerende vorm.

Toch bleek Praetorius nog slechts een aanloop, want weergaloos mooi vertolkte Williams de

late, maar des te bewonderenswaardiger bloei van de luitmuziek, de Suites van de tijdgenoten Sylvius Leopold Weiss en J. S. Bach. Een voorname muziek, tegelijkertijd intiem en monumentaal, die men zich op geen ander instrument zo zuiver en puur zou kunnen denken. Vooral de Sarabande van Weiss en de Prélude van Bach waren hoogtepunten van edele, weldadig verstilde muziek.

Doch ook in de latere muziek bleek de voortreffelijke klankvoorstelling en de beeldende kracht van Williams. Dat was in het bekoorlijke Andantino van Paganini, in de Partita van Dodgson (1963) die ondanks een meer hedendaagse klank met verbluffende vanzelfsprekendheid werd gespeeld.

De betovering van de echte Spaanse muziek kon uiteraard niet uitblijven. Die kwam tot de gretig luisterende toehoorder door „Asturias” en „Sevilla” van Isaac Albeniz, die wij sinds Segovia niet zo suggestief en magisch van klanken hoorden spelen. Wel was het strenger van ritmiek, daarvoor nog dwingender van spanning, en ontgaan van ieder romantiserend effect. Dat bleek zelfs een winst, en het tekende nog eens nadrukkelijk de persoonlijkheid van deze virtuoos op de gitaar.

WIM GAFFEL

„Elastisch”

water